BORDO SİYAH

DÜNYA KLASİKLERİ - ROMAN

TOM SAWYER

MARK TWAIN

TÜRKÇESİ: PINAR GÜNCAN
RESİMLEYEN: MUSTAFA DELİOĞLU

ÖNSÖZ VE SORULARLA AKTİF ÖĞRENME YÖNTEMİ UYGULANMIŞTIR

TOM SAWYER

MARK TWAIN

TÜRKÇESİ:

PINAR GÜNCAN

DÜNYA KLASİKLERİ

ROMAN

Bordo Siyah Yayınları

Tom Sawyer
Mark Twain
Türkçesi: Pınar Güncan
Hazırlayan: Ahmet Özdemir
Editör: Osman Çakmakçı
Redaksiyon: Osman Çakmakçı
Türkçe Redaksiyon: Süleyman Asaf
Tashih: Esen Güray

Bordo Siyah Yayınları

DÜNYA KLASİKLERİ

TOM SAWYER

MARK TWAIN (1835-1910): AMERİKALI YAZAR. KÜÇÜK YAŞTA BABASINI KAYBETTİ; AİLESİNİN GEÇİMİNE DESTEK OLMAK İÇİN ÇEŞİTLİ YERLERDE ÇALIŞTI. MUHABİRLİK YAPTIĞI DÖNEMLERDE DÜNYANIN PEK ÇOK YERİNİ DOLAŞTI. GAZETE VE DERGİLERE YAZDIĞI, GÜLMECE NİTELİĞİ TAŞIYAN GEZİ YAZILARIYLA ÜLKESİNİN EN SEVİLEN YAZARLARI ARASINDA YER ALDI. TWAIN'IN DİĞER ÖNEMLİ ESERLERİ ARASINDA *HUCKLEBERRY FINN, ÅDEM'İN HATIRA DEFTERİ, ÇALINAN TAÇ, KÜÇÜK PRENSLE FAKİR ÇOCUK* BULUNUR.

EDİTÖR

OSMAN ÇAKMAKÇI: 1965'TE İSTANBUL'DA DOĞDU. BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTE'SİNDE PSİKOLOJİ, İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE FELSEFE OKUDU. JAMES JOYCE, KAFKA, JACK LONDON, OSCAR WILDE VE LEWIS CARROLL GİBİ YAZARLARIN ÇOK SAYIDA ESERİNİ TÜRKÇEYE KAZANDIRDI. RADİKAL GAZETESİ'NDE ÇALIŞTI. SON DÖNEM TÜRK EDEBİYATININ İLGİYLE TAKİP EDİLEN ŞAİRLERİNDEN BİRİ OLAN OSMAN ÇAKMAKÇI, AYNI ZAMANDA ÇEŞİTLİ YAYINEVLERİNDE EDEBİYAT EDİTÖRÜ OLARAK YERALTI EDEBİYATI BAŞTA OLMAK ÜZERE FARKLI ALANLARDA ÖZGÜN PROJELER YARATTI.

TÜRKÇESİ

PINAR GÜNCAN: 1979 YILINDA KIRKLARELİ'DE DOĞDU. BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ'NÜ BİTİRDİ. BORDO SİYAH İÇİN ÇEVİRDİĞİ ÇEŞİTLİ İNGİLİZ KLASİKLERİNİN YANI SIRA, ALEXANDER MCCALL SMITH'IN *BİR NURAMALI KADINLAR DEDEKTİFLİK BÜROSU*, DORIS LESSING'IN *BÜYÜKANNELER* VE RAYMOND CHANDLER'İN *YÜKSEK PENCERE* ADLI KİTAPLARINI TÜRKÇEYE KAZANDIRDI.

REDAKSİYON

OSMAN ÇAKMAKÇI: BAKINIZ EDİTÖR.

TÜRKÇE REDAKSİYON

SÜLEYMAN ASAF: 1950'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. SAINT BENOIT LİSESİ'Nİ BİTİRDİKTEN SONRA FRANSA'DA ÖĞRENİM

GÖRDÜ. ODA YAYINLARI İÇİN FRANSIZCA ÇEVİRİ YAPTI. GELİŞİM HACHETTE ANSİKLOPEDİSİ YAYIN KURULU ÜYELİĞİ GÖREVİNDE BULUNDU. RADİKAL VE CUMHURİYET GAZETELERİ VE AYRINTI, CAN, İNKILAP VE BORDO SİYAH YAYINLARI İÇİN REDAKSİYON VE DÜZELTİ YAPTI.

TASHİH

ESEN GÜRAY: 1961'DE İSTANBUL'DA DOĞDU. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ ESKİ TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜNDEN MEZUN OLDU. 1978 YILINDAN BERİ YAYINCILIK SEKTÖRÜNDE DÜZELTMEN OLARAK ÇALIŞMAKTADIR. *GELİŞİM YAYINLARI*, *SABAH KİTAPLARI* VE *TURGUT YAYINCILIK*'TA UZUN YILLAR ÇALIŞTI. *BORDO SİYAH* DIŞINDA *İŞ-KÜLTÜR YAYINLARI* VE *CUMHURİYET KİTAPLARI*NA DA DIŞARIDAN DÜZELTMENLİK YAPMAKTADIR.

MARK TWAIN

(SAMUEL LANGHORNE CLEMENS)

(D. 30 Kasım 1835, Missouri, ABD – Ö. 21 Nisan 1910, Connecticut, ABD)

Dört yaşındayken, ailesi Mississippi Irmağı'nın batı kıyısındaki Hannibal'a yerleşti. Babasının on bir yaşındayken ölmesi üzerine Clemens, ailesinin geçimine yardımcı olmak için çalışmaya başladı. Bakkal çıraklığı ve demirci çıraklığı yaptı; on üç yaşındayken bir matbaada işe başladı. Ardından, ağabeyinin çıkardığı *Hannibal Journal* adlı yerel gazetede dizgicilik yaptı. Yine aynı gazeteye ve *The Carpet-Bag*'e mizah yazıları yazan Clemens, 1853'te matbaacılık yapmak üzere doğuya gitti; St. Louis, New York ve Philadelphia'daki gazetelerde çalıştı. 1861'de çıkan Amerikan İç Savaşı'nın ardından Virginia'da bulunan *Territorial Enterprise* adlı gazetede "Josh" imzasıyla oldukça inandırıcı bir dille öyküler yazmaya başladı; bu öykülerde geçen olaylar pek çok gazete tarafından gerçek sanılıp haber yapıldı.

Yazar, "Mark Twain" (İkinci İşaret) adını ilk kez 1863'te, Virginia'da yayımladığı bir gezi yazısında kullandı. Bu isim, geminin dibe oturmaması için gerekli su derinliğini belirten bir gemici terimiydi. Bret Harte'ın desteğiyle kaleme aldığı ilk başarılı öyküsü *The Celebrated Jumping Frog of Calaveras County*'yi 1865'te New York'taki *The Saturday Press*'te yayımladı. Öykü ülkenin diğer gazetelerinde de yayımlandı ve büyük ilgi topladı.

Tom Sawyer'ın ardından 1881'de *The Prince and the Pauper*'ı (Küçük Prensle Fakir Çocuk), 1884'te de *The Adventures of Huckleberry Finn*'i (Huckleberry Finn'in Maceraları) yayımladı.

1884'te bir yayınevi kurdu; 1906'da yazmaya başladığı otobiyografisini tamamlayamadan öldü.

Twain'in diğer önemli eserleri arasında, *Tom Sawyer, Detective* (Dedektif Tom Sawyer; 1896), *Extracts from Adam's Diary* (Âdem'in Hatıra Defteri; 1905), *The Mysterious Stranger* (Esrarengiz Yabancı; 1916) ve *The Stolen White Elephant and Other Stories* (Beyaz Fil-Kısa Hikâyeler; 1882) yer alır.

ÖNSÖZ

Mark Twain'in yazar kimliğini kavramak için, Amerika'nın o yıllarına biraz daha yakından bakmak gerekiyor. Özellikle "Kuzey-Güney" arasında 1861 yılında patlayan Amerikan İç Savaşı üzerinde biraz durursak Mark Twain'in hem hayatını hem de yazdıklarını daha iyi anlayabiliriz. Bu savaş Kuzey ile Güney eyaletleri arasında oldu. Kuzey, köleliğin yasal olarak ortadan kalkmasını istiyor; başta pamuk tarlaları olmak üzere büyük topraklarında siyah köleleri çalıştıran güney eyaletleri buna karşı çıkıyordu. Savaşı Kuzey kazandı. Kölelik yasal olarak ortadan kalktı. Savaştan sonra Samuel Clemens, önce altın arayıcısı ve gümüş işçisi olarak California'nın yolunu tuttu. Eline hiçbir şey geçmeyince gazeteci olarak çalışmaya başladı; Nevada, Virginia ve San Francisco'da gazetecilik yaptı. O sıralarda birkaç başka isim aradıktan sonra Mark Twain takma adını kullanmaya karar verdi.

Mark Twain *Tom Sawyer*'ı kaleme almadan önce geziler yaptı. İngiltere, Hindistan, Bahamalar da aralarında olmak üzere sık sık, gazeteci ve gezi yazarı olarak dünyanın birçok yerini gezdi, gördü.

Tom Sawyer gerçek hayattan alınma bir roman kahramanıdır. Sonradan kaleme aldığı Huck da gerçek hayattan esinlenilmiş bir roman karakteri olmakla birlikte, gene yazarın kendi açıklamasına göre, karma bir tiptir.

Tom Sawyer maceradan maceraya koşuyor. Macera demek, tek başına kalmak ve karar almak demektir. Kararlar verebilmek ise, büyümek, olgunlaşmak demektir. Tom da çok önemli, ancak büyük insanların sonuçlarını göze alabileceği kararlar alıyor. Siz de yaramaz Tom'la çocukluğun maceralarında koşturun.

Veysel Atayman

Nisan 2005, İstanbul

TOM SAWYER

BADANACI VE

BECKY THATCHER

“Tom!”

Cevap yok.

“Tom!”

Cevap yok.

“Şu çocuk nerede acaba? Hey, sana sesleniyorum, TOM!”

“Eh, seni bir elime geçirirsem.”

Hâlâ cevap yok! Yaşlı kadın açık duran kapıya doğru yürüdü. Bu arada arkasında bir ses duydu ve tam zamanında dönüp bir çocuğu paçasından yakaladı.

“O dolabın içinde ne yapıyordun, Tom?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey, ha! Eline bir bak. Bir de ağzına. Yine reçel aşırmışsın. Eğer o reçelden uzak durmazsan, derini yüzeceğimi söylemiştim sana.” Yaşlı kadın bunları söyledikten sonra bir sopa kaptı ve kolunu kaldırdı.

“Arkana bak Teyze!” diye bağırdı Tom.

Kadın hızla arkasına döndü. Tom dışarı koştu, tahta parmaklığın üstünden atladı ve gözden kayboldu. Teyzesi Polly bir an şaşırıp kaldı, sonra güldü.

“Ben hiç akıllanmayacak mıyım?” diye düşündü. “Bu çocuk o kadar çok numara yapıyor ki, şimdiye kadar oyunlarına kanmamayı öğrenmiş olmalıydım. Ama aynı oyunu, hiçbir zaman iki kez yapmıyor ki. İnsan söylediği bir şeyin arkasından ne geleceğini nereden bilebilir?” Polly Teyze sandalyesine oturdu ve içini çekti.

“Zavallı çocuk, rahmetli kız kardeşimin oğlu. Ona vurmayı yüreğim kaldırmaz. Sanırım bugün öğleden sonra okula gitmeyecek, ben de cumartesi günü öbür çocuklar oyun oynarken onu çalıştırmak zorunda kalacağım. En çok çalışmaktan nefret ediyor. Ama ona görevlerini hatırlatmak zorundayım.”

Cumartesi sabahı geldi. Güneşli ve sıcak bir gündü. Tom evinin önündeki kaldırımda durmuş, üzüntüyle uzun parmaklığa bakıyordu. Fırçayı badana kovasına daldırdı ve üst tahtaya bir çizgi çekti. Sonra bir ağacın altına uzandı. Aniden aklına bir fikir gelmişti. Fırçayı alıp çalışmaya koyuldu. Biraz sonra mahallenin çocuklarından Ben Rogers geldi. Ben bir

elmayı dişliyor ve buharlı tekne gibi sesler çıkarıyordu. “Kart-kurt! Şapır! Şupur!” Tom’un ağzı sulandı, ama parmaklığı boyamaya devam etti.

“İşin var, ha? Ben yüzmeye gidiyorum. Sen de gelmek istemez miydin?” diyerek alayla sırıttı Ben.

“Sen buna iş mi diyorsun?” dedi Tom.

“Eh, değil mi?”

Tom parmaklığı boyamaya devam ederek “Belki iştir, belki de değildir. Ama ben bunu seviyorum,” dedi. “Bir çocuğun eline parmaklık boyama fırsatı her zaman geçer mi?”

Ben, elmasını yemeyi kesti ve Tom’u izlemeye başladı. Tom fırçasını bir ileri bir geri sürüyor, sonra bir adım geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu.

“Baksana Tom, biraz benim de boya yapmama izin ver,” diye yalvardı Ben.

Tom biraz düşündü, sonra kafasını iki yana salladı.

“Hayır, hayır, bunu yapamam, Ben. Polly Teyze parmaklığın çok iyi boyanmasını istiyor. Bu işin doğru yapılması gerekir. Bu işi doğru şekilde yapabilecek benden başka bir çocuk olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, hadi Tom. Bir denememe izin ver. Sen isteseydin, ben sana izin verirdim. Al, karşılığında sana elmamı veririm.”

Tom ona fırçasını verdi ve bir ağacın altına uzandı. Biraz sonra, birkaç çocuk daha geldi. Tom bir sonraki sırayı bir uçurtma karşılığında Billy Fisher’a verdi. Sonra ölü bir fare ve bunu bağlayıp sallayacak bir ip karşılığında Johnny Miller’ın boya yapma şansı oldu. Akşamüstüne doğru Tom artık zengindi. On iki misketi, kırık mavi bir şişesi, teneke bir askeri, iki kurbağa yavrusu, altı çatapatı, bir köpek tasması, bir bıçak sapı ve dört parça da portakal kabuğu olmuştu. Parmaklık üç kat boyanmıştı. Tom eve girip Teyzesine, “Şimdi gidip oynayabilir miyim, Polly Teyze?” diye sordu.

“Ne? Şimdiden mi? Boyanın ne kadarını yaptın bakalım delikanlı?”

“Hepsini, Teyzeciğim.”

“Tom, bana yalan söyleme.

Polly Teyze yapılanı kendi gözleriyle görmek için dışarı çıktı. “Peki, bakacağım. Bırak parmaklığın tamamını, küçük bir kısmını bile boyayabileceğini sanmıyorum.” Ancak parmaklığın tamamının boyandığını görünce o kadar şaşırdı ki, anlatmak mümkün değil.

Mutfağa gidip Tom’a bir elma verdi. Tom ayrıca bir çörek kaptı ve hoplaya zıplaya dışarı çıkıp parmaklığın üzerinden atladı. Parmaklığın bir

kapısı vardı, ama Tom’un genellikle bunu kullanamayacak kadar acelesi olurdu.

Tom caddeden aşağı doğru yürürken, bir evin bahçesinde kasabaya yeni gelmiş olduğunu anladığı bir kız gördü. Kızın güzel, mavi gözleri ve beyaz elbisesinin arkasına sarkan uzun, sarı saç örgüleri vardı. Kız Tom’a baktı, ama Tom fark etmemiş gibi yaptı. Sanki ucunda bir saman parçası varmış da onu dengede tutmaya çalışıyormuş gibi burnunu havaya kaldırdı ve tek bacağı üstünde sekerek kendi etrafında döndü. Kız parmaklığın üzerinden Tom’un bulunduğu tarafa bir tane menekşe fırlattı ve koşarak içeri girdi. Tom kimsenin görmediğinden emin olmak için sağına soluna baktı. Sonra çiçeği yerden aldı, göğsüne taktı ve kendinden geçmiş bir halde eve koştu.

Tom, Polly Teyzeyle birlikte yaşayan tek kişi değildi. Evde kendisinden büyük olan kuzeni Mary de vardı ve Tom onu seviyordu. Bir de neredeyse erkek kardeşi gibi olan Sid vardı, ama Sid’in başı hiç belaya girmediği için Tom ondan nefret ediyordu. O gece akşam yemeğinde, Polly Teyze bir ara mutfağa gitti. Sid biraz şeker aşırmak için masanın öbür tarafına uzandı. Şekerlik elinden kayınca yere düştü. Tom, Sid’i ispiyonlamak için sabırsızlanıyordu. Ama sonra ansızın sert bir tokat yedi ve yere düştü.

“Ben yapmadım, Sid yaptı,” diye sızlandı.

Polly Teyze kızgın kızgın, “Bunu sen yapmadıysan bile başka bir şey yapmışsındır,” dedi. Tom mutfağın bir köşesine gidip kara kara düşüncelere

daldı. Keşke ölsem de Polly Teyze cenazemin başında ağlasa, diye düşünüyordu. Bu, Teyzesine gününü gösterirdi. Sid'e de.

Pazartesi sabahı, Tom okula gitmek için evden çıktı. Kasabanın ayyaşının oğlu olan arkadaşı Huckleberry Finn'e rastladı. Huck, kapı önlerindeki basamaklarda yatıyor, hiç yıkanmıyor, giysilerini de değiştirmiyordu. Okula ya da kiliseye gitmiyordu, ama canı ne zaman isterse yüzmeye ve balık tutmaya gidiyordu. Harikulade küfürler biliyordu. Tom Sawyer da dahil olmak üzere kasabadaki bütün çocuklar ona imreniyordu. Polly Teyze, Tom'a, bu çocukla asla oynamamasını sıkı sıkı tembihlemişti.

"Merhaba Huckleberry. Elindeki nedir öyle?" dedi Tom.

"Ölü bir kedi."

"Kaskatı olmuş. Ne işe yarar?"

"Siğilleri iyileştirir."

"Nasıl oluyor bu?"

"Yakın zamanda kötü birisi gömüldüyse, gece yarısı kedini alıp mezarlığa gidiyorsun. Bir zebani geliyor ve siğiller kedinin üzerine geçiyor, sonra zebaninin, sonra da ölünün üzerine."

"Hiç denedin mi Huck?"

"Hayır, ama bu gece deneyeceğim. Bu gece şeytanlar gelip Hoss Williams'ı alacak. Cumartesi günü gömüldü."

"Ben de seninle geleyim mi?"

"Elbette eğer korkmayacaksan."

"Korkmak mı? Hiç de bile. Hazır olduğunda miyavlar mısın?"

"Elbette. Ama sen de miyavlayarak cevap vereceksin. Geçen sefer o kadar uzun süre miyavladım ki birisi 'Kovalayın şu kediyi' dedi ve bana taş attı."

Tom daha sonra yürüyerek küçük okul binasına gitti. Sınıfa girince şapkasını bir askıya astı ve kendini sırasına attı. Ama geç kaldığı için öğretmen onu kızların yanına oturttu.

Tom, çam ağacından yapılmış sıranın sonuna, sarı saç örgülü kızın yanına oturdu. Kız kibirle başını savurarak ondan uzaklaştı. Tom önündeki kitaba baktı. Kız tekrar ona baktığında, kızın masasının üzerine bir şeftali koydu. Kız eliyle şeftaliyi itti. Tom yazı tahtasına bir şeyler çizmeye başladı.

Kız en sonunda, “Bir bakayım,” diye fısıldadı. Tom ona bacasından duman çıkan ev resmini gösterdi.

“Çok güzel. Keşke ben de resim yapabilseydim.”

“Kolay bir şey. Ben sana öğretirim.”

“Ah, öğretir misin? Ne zaman?”

“Öğlende. Senin adın ne?”

“Becky Thatcher.”

Tom, yazı tahtasına bir şeyler daha karaladı, ama ne yazdığını göstermedi. Becky ona göstermesi için yalvardı.

“Ah, önemli bir şey değil. Görmek istemezsin.”

“Ama istiyorum. Lütfen.”

Tom elini tahtanın üzerinden çekti ve şu sözler göründü: “Seni seviyorum.”

“Ah, seni kötü çocuk!” Kız, Tom’un eline sertçe vurdu ve kızardı. Tom birinin kulağını sımsıkı tuttuğunu hissetti. Öğretmen kulağından çekerek onu oturduğu sıradan kaldırdı ve sınıfın öbür tarafındaki kendi sırasına götürdü.

Öğle vakti geldi ve Tom hemen Becky’nin yanına gitti. Öbür çocuklar çıktıktan sonra, ikisi oturup Tom’un yazı tahtasına resimler çizdiler.

“Fareleri sever misin?” diye sordu Tom.
“Hayır, nefret ederim!” diye yanıtladı kız.
“Ölü olanları demek istiyorum, bir iple başının çevresinde sallanmasını.”
“Hayır. Ben sakız çiğnemeyi severim. Yanımda var. Biraz çiğnemene izin veririm, ama sonra bana geri vermelisin.”
“Becky, sen hiç nişanlandın mı?”
“Hayır, o nedir?”
“Bir oğlana ondan başka kimseyle birlikte olmayacağını söylüyorsun. Sonra öpüşüyorsunuz. Hepsi bu kadar. Bunu herkes yapabilir. Sen ister misin?”
“Öpüşmeyi mi? Ne diye öpüşeceksin ki?”
“İşte, bilirsin, şey için... ee... insanlar bunu hep yapıyor.” Tom kolunu, Becky’nin beline doladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Becky başını eğdi ve o da fısıldadı, sonra zıplayarak Tom’un yanından çekildi ve önlüğüyle yüzünü örttü.
“Yalnızca bir öpücük. Lütfen Becky, korkma.” Becky önlüğünü yüzünden çekti ve Tom onu öptü.
“Şimdi oldu. Bir daha benden başka kimseyi sevmeyeceksin. Bütün partilere birlikte gideceğiz. Nişanlı olduğun zaman böyle yaparsın.”
“Çok güzelmiş,” dedi Becky. “Daha önce hiç duymamıştım.”
“Kesinlikle güzel. Ben ve Amy Lawrence da...” Tom bir hata yaptığını anlayarak sustu.
“Ah, Tom. Yani ben ilk değilim,” diye sızlandı Becky.
“Oo, ağlama. Artık onu sevmiyorum bile.”
“Evet, seviyorsun. Sevdiğini biliyorum.” Tom, Becky’ye sarıldı. Becky onu kendinden uzaklaştırdı ve önlüğünü yüzüne kapatıp hıçkırmaya başladı. Tom ona en değerli hazinesini verdi, ama Becky bunu yere çarptı. En sonunda, Tom pes etti ve okul bahçesinden çıktı. Becky gözyaşlarını kuruladı ve kalbi kırık bir şekilde masasına oturdu.

MEZARLIKTA

Tom ve Sid, o gece dokuz buçukta yattılar. Sid çok geçmeden uyudu, ama Tom uyumadı. Koridordaki saatin tik taklarını dinledi. Uzakta bir köpek uludu. Saatler geçti ve sonunda uyuklamaya başladı.

“Defol! Seni iblis!” Parmaklığa boş bir şişe çarptı.

“Mi-yaav!”

Tom irkilerek uyandı. Hemen giyindi, pencereden çıktı ve aşağı atladı. Huckleberry ölü kedisiyle birlikte aşağıda Tom’u bekliyordu. Çocuklar hemen mezarlığa koştular. Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyordu. Yakınlarda bir baykuş öttü.

“Huck, sence burada olmamız ölülerin hoşuna gider mi?” diye fısıldadı Tom.

“Keşke bilseydim. Burası korkunç sessiz, değil mi?”

“Şşt!” Tom arkadaşının kolunu tuttu.

“Ne oldu, Tom?”

“Şşt! Duymadın mı? Bak yine oldu.”

“Tanrım, Tom, gelmişler. Zebaniler kesinlikle buradalar. Ne yapacağız? Keşke gelmeseydim.”

Üç gölge, karanlığın içinden çocuklara doğru ilerliyordu. Biri elindeki bir feneri sallıyordu. Tom dua etmeye başladı, “Şimdi, uykuya yatır beni...”

Huck çatlak bir sesle, “Tom bunlar zebani değil. Bunlar insan,” dedi. “Bu ihtiyar Muff Potter’ın sesi. Her zamanki gibi sarhoş.”

“Ben de seslerden birini tanıyorum,” dedi Tom. “Bu bizim Melez, yani Kızılderili Joe. Neyin peşinde olabilirler?”

Adamlar, Hoss Williams’ın mezarına gittiler. Çocuklar yalnızca birkaç metre ötedeki çalılıkların arasında saklanıyorlardı.

“İşte,” dedi bir adam. Feneri kaldırdı ve çocuklar, genç Dr. Robinson’un aydınlanan yüzünü gördüler. Potter ve Kızılderili Joe bir el arabasını ittiriyor, ellerinde bir ip ve iki kürek tutuyorlardı. Kazmaya başladılar.

“Acele edin,” dedi doktor. “Her an ay çıkabilir.” Duyulan tek ses küreklerden dökülen toprağın sesiydi. Adamlar en sonunda tabuta ulaştılar ve onu yukarı çıkardılar. Kapağı zorlayarak açtılar ve tabutun içindeki cesedi çıkardılar. Sonra cesedi bir battaniyeye sarıp el arabasına koydular.

Potter, “Bize bir beşlik daha ver, yoksa ceset burada kalır,” dedi.

Doktor, “Size paranızı peşin ödedim ya,” diye bağırdı.

“Ama bundan daha fazlasını yaptın,” diye tısladı Kızılderili Joe. “Beş yıl önce, karnım açken beni mutfağından kovdun. Hiç iyi çalışmadığımı söyledin. Bir gün senden bunu acısını çıkaracağıma yemin etmiştim.”

Doktor bir yumruk atıp Kızılderili Joe’yu yere devirdi. Potter bıçağını bıraktı ve doktorun üstüne atıldı. İkisi boğuşurlarken, Kızılderili Joe düştüğü yerden ayağa fırladı, gözleri öfkeyle alev alev olmuştu. Potter’ın bıçağını eline almıştı. Doktor kendini Potter’dan kurtardı. Tabutun tahtalarından birini kaptı ve Potter’a vurup onu yere devirdi. Tam o sırada, Melez Kızılderili Joe bıçağı, doktorun göğsüne sapladı. Adamdan kanlar fışkırdı. Bir bulut ayın önünü kapadı ve iki çocuk bu kanlı olay yerinden hızla kaçtı.

Melez Kızılderili Joe kendine kendine, “Öcüm alındı,” diye homurdandı. Doktorun cüzdanını çaldı ve bıçağı baygın yatan Potter’ın sağ eline sıkıştırdı. Biraz sonra, yaşlı adam yattığı yerde kıpırdadı ve inledi. Elindeki bıçağı görünce ürpererek bıraktı.

Doktorun cesedine bakarak, “Ne oldu?” diye haykırdı.

“Yaptığın kötü bir iş,” dedi Joe.

“Ben böyle bir şey yapmadım! Ah, Tanrım, kafam karmakarışık. Eğer yaptıysam, öyle bir niyetim yoktu. Kimseye söyleme, Joe. Lütfen, söyleme.” Potter ağlamaya başladı.

“Hadi gel, şimdi zırlamanın sırası değil,” dedi Joe. “Kimseye söylemem. Hadi gidelim. Sen şu taraftan git, ben de bu taraftan.”

İkisi farklı yönlere dönüp ayrıldılar. Yerde öldürülen doktor, Hoss Williams’ın cesedi, kapaksız tabut, açık mezar ve bir de Muff Potter’ın bıçağı duruyordu.

Huck ve Tom korku içinde köye doğru kaçmışlardı. Eski tabakhaneye ulaştılar ve binanın gölgesine saklandılar.

“Huck, sence ne olacak?”

“Eğer Dr. Robinson ölürse, sanırım birisi bunun için asılacak.”

“Ama kim söyleyecek? Biz mi?”

“Sen neden bahsediyorsun! Eğer Kızılderili Joe asılmaz ve bizim söylediğimizi öğrenirse kesinlikle bizi de öldürür.”

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi Tom. “Ağzımızı sıkı tutmalıyız, Huck.” Çocuklar bunu bir sır olarak saklayacaklarına yemin ettiler ve ayrıldılar.

Ertesi gün, bu haberi alan köy halkı şaşkınlık içindeydi. Tom oraya gittiğinde mezarlıkta bir kalabalık toplanmıştı. Huckleberry Finn de oradaydı. Kızılderili Joe da. Biraz sonra, şerif, Muff Potter’ı kolundan çekerek oraya getirdi.

“Ben yapmadım!” diye bağırdı adam korku içinde. “Yemin ederim bunu ben yapmadım.”

“Bu senin bıçağın mı?” diye sordu şerif.

“Anlat onlara, Joe,” diye yalvardı Potter. “Onlara olanları anlat.”

Tom ve Huckleberry konuşulanları sessizce dinlediler ve Kızılderili Joe’nun yalanlarını duyunca çok şaşırdılar. Daha sonra da ölen doktorun kasabaya taşınmasını izlediler. Tom bir hafta boyunca hiç rahat uyuyamadı ve çok az yemek yiyebildi.

Bir gün, Polly Teyze, “Niye bu kadar sıkıntılısın, Tom?” diye sordu. “Aklında ne var senin?”

Çocuk, “Yok bir şey,” dedi, ama kahvesini içerken eli titriyordu.

“Uykunda o kadar çok konuşuyorsun ki bütün gece beni uyutmuyorsun,” diye homurdandı Sid. “Dün gece durmadan ‘Kan, kan! İşkence etmeyin. Anlatacağım,’ diyordun. Ne anlatacaksın, Tom?”

“Ah,” dedi Polly Teyze. “O korkunç cinayet. Benim de rüyalarıma giriyor.”

Polly Teyze, Tom için endişeleniyordu. Her derde deva sayılan türlü ilaçlar denedi, ama Tom gittikçe daha da kötüleşti. Sonra bu durumlar için kullanılan yeni ve özel bir ilaç olduğunu duydu. Tom’a bundan bir çay kaşığı verdi. Bu ilacın ateş gibi bir tadı vardı. Her gün, Teyzesinin gözetiminde bundan bir kaşık alıyor, sonra odasına götürüyordu. Odasına girince de, ilacı içmemek için tahtaların arasındaki bir çatlağın içine döküyordu. Bir gün Tom ilaçla birlikte odasına gitmişken, Polly Teyze’nin sarman kedisi Peter yanına geldi.

“Biraz ister misin, Peter?” diye sordu Tom. Kedi mırladı. “Eh, bunun için kendinden başka kimseyi suçlama, o zaman. Kendin kaşındın.”

Tom, kedinin ağzını zorla açtı ve ilacı ağzına boşalttı. O anda, Peter havaya sıçradı, bir savaş çığlığı attı ve kendini odanın dört bir yanına savurmaya başladı. Sandalyelere çarptı, çiçek saksılarını devirdi. Tam Polly Teyze odaya girmişti ki hayvan iki adet çift takla atıp açık pencereden dışarı atladı.

“Tom, Tanrı aşkına bu kedinin nesi var böyle?”

Bir kahkaha nöbetine tutulmuş, yerlerde yuvarlanmakta olan Tom güçlükle konuşarak, “Bilmiyorum,” dedi.

Teyzesi, “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi. Eğildi ve çay kaşığını aldı. Sonra Tom’u kulaklarından tutup kaldırdı ve yüksükle kafasına vurdu.

“O zavallı hayvana bunu neden yaptın?”

Tom gözleri parlayarak, “Eh, sen bana veriyorsun ve iyi geliyor Teyze,” dedi. “Bu yüzden, Peter’e de iyi geleceğini düşündüm. Onu daha önce hiç bu kadar hayat dolu görmemiştim.”

“Oh, hadi oradan Tom,” diye terslendi Polly Teyze. “Bir kerecik de uslu olmaya çalışsan.”

KORSANLARIN CENAZE TÖRENİ

Tom, Becky'yi düşündüğü zaman yanakları al al oluyordu. Becky okulda onunla konuşmuyordu. Polly Teyze ise Peter yüzünden hâlâ kızgındı. Tom, evden kaçması gerektiğine karar verdi. Bir korsan olacak ve bir suçlu hayatı yaşayacaktı. O zaman insanlar onun için üzüleceklerdi.

Ertesi sabah, Tom uzakta okul zilinin çaldığını duydu. Bu zili bir daha hiçbir zaman duyamayacağını düşününce gözlerinden yaşlar süzüldü. Yolun aşağısından arkadaşı Joe Harper geliyordu. Tom gözlerini sildi ve evden kaçacağını ağzından kaçırdı. Joe da aynı şekilde evden kaçmayı düşünüyordu. Az önce biraz kaymak aşırdığı için annesi onu kamçılamıştı. Korsan olmaları gerektiği konusunda o da Tom'la aynı fikirdeydi. Aralarına katılması için Huckleberry Finn'i de buldular. Çocuklar gece yarısı, nehir kıyısındaki ıssız bir yerde buluşmaya ve kasabanın birkaç mil ötesindeki Jackson Adası'na doğru yola çıkmaya karar verdiler. Gece yarısı, Tom yanında haşlanmış bir domuz buduyla geldi. Alçak sesle ıslık çaldı.

"Orada kim var?"

"Tom Sawyer."

"Parolayı söyle."

"KAN!"

Tom, diğer ikisinin oturduğu kayaya çarparak tökezledi. Joe yanında domuz pastırması ve mısır ekmeği getirmişti. Huck'ta ise bir yerlerden aşırdığı bir tava, birkaç mısır koçanı ve yaprak tütün vardı. Biraz sonra, çalıntı bir salla nehre açıldılar. Tom kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyor, keşke şimdi Becky beni görebilseydi, diye düşünüyordu. Sabaha karşı saat iki sularında, sal adanın üst tarafındaki bir kum setine oturdu. Suların içinden güçlükle yürüyerek kıyıya çıktılar ve eşyaları için bir korunak yapıp ateş yaktılar, biraz domuz pastırması pişirdiler, sonra yıldızların altında yere uzandılar.

"Müthiş, değil mi?" dedi Joe.

"Benim için hayat bu demek," diyen Tom da onunla aynı fikirdeydi.

Huck içini çekerek, "Bundan daha iyi bir şey olamaz," dedi. Mısır koçanından yapılma piposundan bir nefes çekip dumanını üfledi ve "Peki, korsanlar ne iş yapar?" diye sordu.

"Ah, kabadayılık yaparlar," dedi Tom. "Gemileri ele geçirip yakar ve içindeki herkesi öldürürler. Sonra gemideki parayı alıp hayaletlerin

koruyacağı yerlere gömerler.”

“Ve şık kıyafetler giyerler. Baştan aşağı altın ve gümüş,” diye ekledi Joe.

Huck kendi perişan kılığına baktı. “Sanırım, benim kılığım bir korsan için uygun değil,” dedi. Çocuklar ona, ilk gemilerini ele geçirir geçirmez, güzel giysileri olacağını söylediler. Kısa bir süre sonra da bizim korsanlar huzurlu bir uykuya daldılar.

Sabah olunca, Tom doğrulup oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Diğerlerini uyandırdı. Bir dakika sonra gülüşüyor ve sığ sularda birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyorlardı. Nehir, sallarını alıp götürmüştü, ama umurlarında değildi. Zaten geri dönmeyeceklerdi. Tekrar ateş yakıldı. Joe domuz pastırmasını kızartırken, Tom ve Huck balık tuttular. Bundan daha lezzetli bir kahvaltı olamazdı.

Bütün gün adayı dolaşıp nehirde oynadılar. Bununla birlikte, akşamüstüne doğru üzerlerine bir durgunluk çöktü. Evlerini özlemişlerdi. Düşüncelere dalmış otururlarken, uzaktan tuhaf bir ses duyuldu.

“O da neydi?” diye bağırdı Joe.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Hadi, gidip bakalım.”

Çocuklar ayağa fırladılar ve kıyıya doğru koştular. Küçük buharlı bir tekne kendini akıntıya kaptırmış gidiyordu. Güvertesinde insanlar vardı. Teknenin çevresinde ise bir sürü tek kişilik kayık vardı. Aynı gümbürtü tekrar duyuldu.

“Birisi boğulmuş,” dedi Huck. “Cesedin suyun yüzüne çıkmasını sağlamak için nehre top atışı yapıyorlar. Keşke kimin boğulduğunu bilseydim.”

“Ben kimin boğulduğunu biliyorum. Biz!” diye haykırdı Tom.

Çocuklar çok gururlandılar. Yokluklarının farkına varılmıştı. İnsanlar ağlıyordu. Korsan olmak her şeye rağmen buna değerdi. Tekne gidince, kaçaklar kamplarına geri döndüler. Yemek yiyip konuştular, ama gece olunca yine hüzünlendiler.

Joe, “Hadi, eve gidelim,” diye öneride bulundu, ama diğerleri onunla alay ettiler. Biraz sonra, Joe ve Huck uyudu. Birkaç dakika sonra, Tom kamptan gizlice çıktı ve suların içinde Illinois kıyısına doğru yürüdü. Bir süre tam akıntının ortasında yüzmek zorunda kaldı. Sonra kıyıya ulaştı ve ormanın içinden yürüdü. Açıklık bir yere geldiğinde teknenin kıyıya bağlanmış olduğunu gördü. Dik kıyıdan aşağı indi ve yüzerek teknenin yanına bağlı olan küçük bir kayığın içine saklandı. Tekne kısa bir süre sonra karşı kıyıya dönmek üzere hareket etti. Tekne köye yaklaştığı zaman, Tom kayıktan atladı ve kıyıya yüzdü. Caddeler boyunca hızla koşarak Teyzesinin evine gitti. Pencereden ailesini ve Bayan Harper’ı görebiliyordu.

Polly Teyze, “Kötü bir çocuk değildi,” diye ağlıyordu. “Yalnızca yaramazdı. Kimseye zarar vermek istemezdi.”

“Joe da öyle,” diye hıçkırdı Bayan Harper.

Tom konuşulanları dikkatle dinledi. Herkes çocukların boğulduğunu sanıyordu. Eğer dört gün içinde bulunamazlarsa, pazar günü onlar için temsili bir cenaze töreni yapılacaktı. Tom bir süre sonra nehre geri döndü, bir kayığın ipini çözdü ve Jackson Adası’na doğru kürek çekti. Kampın oradaki kıyıda kayıktan indi, kayığı sulara bıraktı ve ormanın içinden öbür çocukların yanına varana kadar yürüdü. Onlara nereye gittiği konusunda yalan söyledi.

Ertesi gün, çocuklar kum setinin üzerinde kaplumbağa yumurtası avına çıktılar ve yüzdüler. Joe’nun canı çok sıkkındı. Dokunsanız ağlayacak gibiydi.

“Ben eve gitmek istiyorum,” diye bağırdı.

“Neden balığa çıkmıyoruz?” dedi Tom. “Zamanla kendini daha iyi hissedersin.”

“Balığa çıkmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum,” diye sızlandı Joe.

“Tamam, o zaman git evine, nazlı bebek. Biz burayı sevdik, değil mi Huck?”

Joe ağlamaklı bir halde, “Bir daha seninle asla konuşmayacağım Tom Sawyer,” dedi.

Eşyalarını aldı ve suyun içinden Illinois kıyısına doğru yürümeye başladı.

“Ben de gitmek istiyorum,” dedi Huck. “Burası çok ıssız.” Joe’nun peşinden o da yola düştü. Tom’un canı sıkıldı. Gururunu yenmeye çalıştı ve arkalarından ok gibi fırladı.

“Bekleyin! Bekleyin! Size bir şey söyleyeceğim.”

Çocuklar durup döndüler. Tom onlara önceki gece nereye gittiğini ve cenaze için yaptığı planları anlattı. Çocuklar sevinçle bağırdılar ve neşeyle kampa geri döndüler. Huck onlara nasıl pipo içeceklerini gösterdi. Tom ve Joe daha önce bunu hiç denememişlerdi.

“Bütün gün bunu içebilirim. Artık canım sıkkın değil,” dedi Joe.

“Benim de,” dedi Tom. “Keşke diğerleri beni görebilseydi.”

Biraz sonra çocukların ikisi de solgun ve perişan bir haldeydiler; durmadan öksürüyorlardı. Joe bıçağını kaybettiğini iddia ederek ormana koştu. Tom da bıçağı aramak için öbür yöne gitti. Daha sonra, Huck onları ormanda yatarken buldu. İkisi de o gece yemek yemek istemediler.

Gece yarısı, göz kamaştırıcı bir şimşek geceyi gündüze çevirdi. Bir yıldırım yeri göğü sarstı. Ağaçlar rüzgârda eğiliyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur her yeri sırılsıklam etti. Nehirden köpüklü büyük dalgalar yükseliyordu. Çocuklar dehşetle birbirlerine sarıldılar.

En sonunda fırtına dindi. Korsanlar iliklerine kadar ıslanmış ve üşümüştü. Huck kütüğün altında ufak bir kıvılcım kaldığını fark etti. Büyük bir çabayla ateşi tekrar yaktılar. Domuz butundan yediler ve sabaha kadar oturup konuştular.

Ertesi sabah Pazar Okulu'ndan sonra kilise çanı çalmaya başladı. Siyahlara bürünmüş köylüler sessizce kiliseye girdi. Papaz, ölen çocuklar hakkında birbiri ardına hikâyeler anlattı. Kasaba halkı mendilleriyle yüzlerini kapatıp ağlıyordu. Birdenbire, kilise kapısı gıcırdayarak açıldı. Papaz gözlerini kaldırdı ve büyük bir şaşkınlıkla bakakaldı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı. Tom ve Joe koridordan içeri yürüyorlar ve Huckleberry de sinsi sinsi arkalarından geliyordu. Balkonda saklanıp kendi cenazelerini izlemişlerdi. Polly Teyze çocukları, hatta Huck'ı bile tekrar tekrar kucaklayıp öptü. Tom kendisiyle çok gurur duyuyordu. Bu, şu ana kadar yaptığı en iyi numaraydı.

DURUŞMA

Tom ile Joe okulda herkesin ilgi odağıydılar. Becky, okul bahçesinde Tom'un yanına geldi, ama Tom onu görmezlikten geldi.

Kız yüksek sesle, "Annem bir parti vermeme izin veriyor," dedi. "Kimi istersem, davet edebilirim."

Susy Harper, "Joe ile ben de gelebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Becky.

Öbür çocuklar da, "Ya ben? Ya ben?" diye soruyorlardı, bir tek Tom ve Amy Lawrence sormadı. Hiç istiflerini bozmadan oradan ayrıldılar. Becky'nin dudakları titredi, ama bunu göstermemeye çalıştı. Saç örgülerine bir fiske vurdu ve başını dik tuttu. Dönüp okul binasına girdi. Etrafta kimsecikler yoktu. Öğretmenin masasının yanından geçti ve kilidin üzerindeki anahtarı gördü. Bir zamanlar doktor olmak isteyen Bay Dobbins çekmecesinde bir kitap tutuyor ve zaman zaman bu kitabı çıkarıp okuyordu. Sonra, kitabı yerine koyuyor ve çekmeceyi kilitliyordu. Peki bu ne kitabıydı? Becky anahtarı çevirdi ve kitabı çekmeceden çıkardı. Kapağında 'Anatomi' yazıyordu. İlk sayfasında çırılçıplak bir insan resmi vardı. Tam o sırada, sayfanın üzerine bir gölge düştü. Becky hemen kitabı kapattı ve çekmeceye attı. Ama bunu yaparken ilk sayfa ortadan yırtıldı. Anahtarı çevirdi ve gözyaşlarına boğuldu. Odaya giren Tom Sawyer'dı.

"Tom, çok kötüsün," dedi. "Beni nasıl sinsice gözetleyebiliyorsun öyle? Şimdi beni ispiyonlayacaksın ve ben de dayak yiyeceğim. Daha önce okulda hiç dayak yememiştim." Hıçkıra hıçkıra koşup sınıftan çıktı.

Tom kendi kendine, "Kimseye söylemeyeceğim," dedi. "Ama öğretmen yine de anlayacak. Kızların bakışları onları hep ele verir zaten. Becky bir güzel dayak yiyecek."

Tom, Becky’ye her baktığında onun için üzülüyordu. Bir saat geçti. Öğrenciler sessiz sessiz ders çalışırlarken, Bay Dobbins kilitli çekmeceden kitabını çıkardı. Tom, Becky’ye bir göz attı. Kapana kısılmış, çaresiz bir tavşan gibi görünüyordu. Bir an sonra, öğretmen sınıfa baktı. Bütün kalpler korkudan küt küt atıyordu.

“Bu kitabı kim yırttı?” Sesini çıkaran olmadı. Öğretmen, bir suçluluk belirtisi bulmak için bütün çocukların yüzlerini teker teker inceledi.

“Joseph Harper, sen mi yaptın?” Joe başını iki yana salladı.

“Benjamin Rogers?”

“Hayır, efendim.”

“Amy Lawrence?” O da başını salladı. Bir sonraki öğrenci Becky idi. Tom zangır zangır titriyordu.

“Rebecca Thatcher?” Kızın yüzü korkudan bembeyaz kesildi. Gözlerini kaldıramıyordu. Tom ayağa fırladı.

“Ben yaptım!” diye bağırdı. Sınıftaki herkes nefesini tuttu. Becky’nin gözleri sevgi ve minnettarlıkla parlıyordu. Tom öne çıktı ve gıkını bile çıkarmadan çok kötü dayak yedi. Okuldan sonra Becky onu bekliyordu. Tatlı sözleri bütün gece Tom’un kulaklarında çınladı: “Tom, sen çok asil bir çocuksun!”

Yavaş yavaş yaz geldi. Becky ve babası, yani Yargıç Thatcher tatile gittiler. Tom kızamık oldu ve üç hafta yataktan çıkamadı. Yalnızdı ve canı sıkılıyordu. Sonra birdenbire, kasaba canlandı. Cinayet davasının duruşmaları başlayacaktı. Tom, Huck'la birlikte gördükleri şeyi hatırladı ve ürperdi.

Tom, arkadaşına, "Huck," dedi. "Hiç kimseye söyledin mi?"

"Elbette, söylemedim. Ama Muff Potter için üzülüyorum," dedi Huckleberry. "Durmadan sarhoş oluyor, ama o kimseye bir şey yapmadı. Şansım yaver gitmediği zamanlarda çoğu kez bana yardım etmiştir."

"Keşke onu oradan çıkarabilseydik," dedi Tom. İkisi sık sık hapishaneye gidip mahkûma tütün ve kibrit götürüyorlardı.

Bir keresinde Potter onlara, "İkiniz bana çok iyi davrandınız, çocuklar. Bu kasabadaki herkesten daha iyi. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım," demişti.

Tom eve döndüğünde kendini çok kötü hissediyordu. Gördüğü kâbuslar yüzünden yatakta bir sağa bir sola dönüp duruyordu. O gece bir karar verdi. Ertesi gün, büyük bir heyecan içinde mahkemeye koştu. Duruşmada, Potter'ın aleyhine, tanık üstüne tanık çağrıldı, ama avukatı hiçbirine soru sormadı. Savcı iddiasını sundu. Mahkûm inleyerek elleriyle yüzünü örttü. Sonra avukat yerinden kalktı ve kâtibe, "Thomas Sawyer'ı çağırın," dedi.

Köylüler şaşırmıştı. Potter çocuğa şaşkınlıkla bakıyordu. Tom ayağa kalktı ve kürsüdeki yerini aldı. Dizleri titriyordu ve elleri terden yapış yapış olmuştu.

"Thomas Sawyer, Haziranın on yedisinde, gece yarısı neredeydin?"

Tom, Kızılderili Joe'nun yüzüne baktı. Bir an için konuşamadı.

"Mezarlıkta," diye fısıldadı.

"Biraz daha yüksek sesle lütfen. Korkma. Hoss Williams'ın mezarının yakınlarında mıydın?"

"Evet, efendim."

"Saklanıyor muydun?"

“Evet. Mezarın kenarındaki karaağaçların arkasında.”

Kızılderili Joe irkildi.

“Yanında kimse var mıydı?”

“Evet, efendim, şey...”

“Bekle, bekle bir dakika. O isme sonra geleceğiz. Yanında bir şey taşıyor muydun?”

“Yalnızca bir... bir... ölü bir kedi.” Kalabalığın arasında gülüşmeler oldu. Yargıç sessizlik isteyerek tokmağını vurdu:

“Şimdi, Tom, bize olup biten her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama.”

Tom hikâyesine başladığında bütün gözler ona kilitlenmişti. Anlattıkça sözler ağzından daha kolay ve daha yüksek sesle çıkıyordu. Sona yaklaştı: “Doktor tahtayı savurdu ve Muff Potter düştü. Sonra, Kızılderili Joe elinde bıçakla atıldı ve...”

Bu sırada bir şangırtı koptu. Melez Kızılderili hızla bir pencereye atılmış ve kaçmıştı!

PERİLİ EV

Tom yine kahraman olmuştu. Günleri insanlardan gördüğü sevgi ve ilgiyle geçiyordu. Ama geceleri korkuyla doluydu. Kızılderili Joe hep rüyalarına giriyordu. Çocuk, geceleri dışarı çıkmaya korkuyordu. Bütün ilçe arandı, ama Kızılderili Joe bulunamadı. Günler yavaş yavaş geçiyordu.

Bütün erkek çocukların bir ara aklına estiği gibi, bir gün Tom da define aramak için büyük bir istek duydu. Huck da onunla birlikte gitmek istiyordu.

"Nereyi kazacağız, Tom?"

"Oh, hemen hemen her yer olur," dedi Tom.

"Neden, her yerde bir define saklı mıdır?"

"Hayır, elbette. Bazen adalarda olur. Bazen de yaşlı ağaçların dibindeki çürük sandıklarda ya da perili bir evin altında."

"Kim saklar ki bu defineyi?"

"Soyguncular, elbette. Sence kim olabilir? Pazar Okulu öğretmenleri mi?"

"Eğer bu define benim olsaydı, saklamazdım. Harcardım," dedi Huck.

Kırık bir kazma ve kürek alıp bol güneşli bir havada yola çıkıp yüksek bir tepedeki büyük bir karaağaca gelene kadar yürüdüler. Burada bir saat kadar çalıştılar, ama şansları yoktu.

"Neyin yanlış olduğunu anladım. Gece yarısı kazmamız gerekiyor," dedi Tom.

Huck kızarak, "Yani bütün bu işi boşu boşuna mı yaptık, diyorsun?" dedi.

Gece yarısından biraz önce, Tom bir "mi-yaav" sesi duydu ve pencereye çıktı. Çocuklar yine o tepeye gittiler. Kazdıkları çukur gittikçe derinleşti, ama kayalardan başka bir şey bulamadılar.

"Burası tüyler ürpertici bir yer," dedi Huck. "Hadi, başka bir yere gidelim."

"Ah, tamam. Perili eve ne dersin?"

"Adı batsın, perili evleri sevmem. Oralarda çok fazla hayalet olur."

"Şu ana kadar pencerelerin önünden geçen bazı mavi ışıklar dışında hiçbir şey görülmemiştir," dedi Tom.

"Mavi ışıkların olduğu yerlerde, hayaletler de var demektir," diye yanıtladı Huck.

Çocuklar tepeden inip kasabaya doğru yürüdüler. Vadinin ortasında büyük, boş bir ev vardı. Şanslarını denemek için gün ışıyana kadar beklemeye karar verdiler.

Ertesi gün aletlerini toplayıp tekrar eve yürüdüler. Etrafta bir ölüm sessizliği vardı. Ön kapıya doğru süründüler ve içeriyi gözetlediler. Döşemesiz odayı yosunlar kaplamıştı. Kırık bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu. Bir süre sonra, neler varmış diye bir bakmak için kazmalarını aşağıda bırakıp gıcırdayan merdivenlerden yukarı tırmandılar. Tam aşağı geri dönmek üzereydiler ki Tom bir ses duydu.

"Şşt!"

Huck kısık bir sesle, "Ne var?" dedi.

"Şşt! İşte yine. Duydun mu?"

"Ah, evet, Tanrım. Kaçalım!"

"Kıpırdama. Buraya geliyorlar."

Çocuklar yere yattılar ve tahtaların arasındaki bir delikten aşağıya baktılar. İçeri iki adam girdi. Biri son günlerde kasabada gördükleri bir

İspanyol'du. Uzun beyaz saçları ve kocaman, gür bir sakalı vardı. Başına geniş kenarlı bir şapka giymişti ve yüzünü de yeşil renkli gözlüklerle saklıyordu.

Yabancı olan öbür adam, "Burayı sevmedim. Tehlikeli bir yer," dedi.

İspanyol, "Tehlikeli," diye homurdandı. Bu, Kızılderili Joe'nun sesiydi. "Güpegündüz buraya gelmekten daha tehlikeli ne olabilir?"

"Dün buradan gitmek istiyordum, ama her yeri gören o tepenin üzerinde oynayan çocuklar varken gidemezdik," dedi arkadaşı.

Adamlar, uyumak için yosunların arasına uzandılar. Çocuklar saatlerce yukarıda kaldı. Sonunda Kızılderili Joe kıpırdandı. Öbür adamı tekmeleyip uyandırdı. "Harekete geçme zamanı. Nehrin aşağısındaki bankadan çaldığımız parayı ne yapacağız?"

"Burada bırakırız, sonra Güney'e doğru yola çıkarken gelip alırız. 650 dolar insanın yanında taşıyamayacağı kadar çok para."

"Tamam. Bir kere daha buraya gelebiliriz, ama sanırım, her ihtimale karşı parayı gömmeliyiz." Joe bir çukur kazmaya başladı. Çocukların gözleri parladı. 650 dolar! Sonunda bir define bulmuşlardı. Ve tam olarak nereyi kazacaklarını da biliyorlardı. Joe'nun bıçağı sert bir şeye çarptı.

"Bu da ne? Ah, bir sandık. Bakalım, içinde ne varmış." Küreğiyle bir delik açtı ve elini sandığın içine soktu.

"Ahbap, para bu!" Bir avuç dolusu altın para çıkardı. Çocuklar da adamlar kadar heyecanlanmışlardı.

Yabancı, "Hepsini çıkaralım," dedi. Çocukların paslı kazmasını alıp Joe'ya verdi.

"Burada binlerce dolar var," dedi Kızılderili Joe.

"Murrel çetesinin bir yaz bu civarlarda olduğunu duymuştum," dedi öbürü. "Bu paralar onların olmalı. Artık öbür işi yapmamıza gerek kalmadı."

"Benim istediğim soygun yapmak değil. İntikam almak," diye tısladı Kızılderili Joe. "Yardımına ihtiyacım olacak."

"Bu hazineyi gömecek miyiz?"

"Hayır! O kazmanın üstünde taze toprak izleri var. Buraya birileri gelmiş. Hazineyi mağarama götürmemiz gerekecek, yoksa çalınır. Sence üst katta birileri olabilir mi?"

Joe, elinde bıçağıyla merdivene doğru döndü. Çocuklar korkudan ölüyordu. Attığı her adımla basamaklar gıcırdıyordu. Ansızın, çürük tahtalar kırıldı ve Kızılderili Joe yere düştü.

“Eğer orada birileri varsa, oldukları yerde kalmak zorundalar,” diye güldü arkadaşı. “Zaten artık bizi takip edemezler.”

Joe homurdandı, ama kabul etti. Evden gizlice çıktılar ve altın sandığıyla birlikte nehre doğru ilerlediler. Tom ve Huck güçsüz bir şekilde yerden kalktılar. İkinci kattan dikkatle atlayıp eve doğru yola çıktılar.

“İntikam almak derken ne demek istedi?” diye sordu Huck. “Sence bizi mi kastediyordu?”

“Onu ele veren benim,” dedi Tom. “Senin de orada olduğunu bilmiyordu. Tehlikede olan kişi benim.”

MAĞARADA KAYBOLUYORLAR

Yargıç Thatcher ve Becky kasabaya geri döndüler. Tom'un keyfi yerindeydi. Kısa süreliğine de olsa Kızılderili Joe ve defineyi unutmuştu. Becky, uzun zaman önce planladığı piknik için herkese davetiyeler gönderdi. Babası, davetliler için tekne kiraladı. Pikniğe, yalnızca çocuklar ve birkaç genç adamla kadın gidecekti.

Yola çıkarlarken Becky'nin annesi, "Geç kalma, Becky," dedi. "Belki de geceyi feribot iskelesinin yakınlarında oturan birinde geçirsen daha iyi olur."

"Susy Harper'da kalacağım, anne," dedi Becky.

"Çok güzel. Uslu dur ve başını derde sokma."

Tekne, konukları kasabanın üç mil aşağısına götürdü ve orada durdu. Konuklar gruplar halinde kıyıya çıktılar ve dolaşmak için ormana dağıldılar. Bir süre sonra da piknik yapmak için kıyıya döndüler.

Öğle yemeğinden sonra, birisi, "Kim mağaraya gitmek ister?" diye bağırdı. Herkes eline mum alıp neşe içinde koşarak mağaranın ağzına çıkan tepeye tırmandı. İçerisi buzhane gibiydi. Mağaranın küçük iç bölümünden üç metre genişliğinde ve on sekiz metre yüksekliğindeki daha büyük bir bölüme girdiler. Buradan farklı yönlere giden bir sürü küçük geçit vardı. İnsanın günlerce dolaşsa bile, mağaranın sonunu bulamayacağı söyleniyordu. Hiç kimse mağaranın tamamını gezmemişti. Çocuklar, geçitlerin arasında saklambaç oynadılar, biraz sonra teknenin çanı çaldı ve konuklar dağınık gruplar halinde kıyıya geri döndüler. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Dışarı çıktıklarında akşam olduğunu görünce şaşırdılar.

Tom, piknikten önce Kızılderili Joe'yu görmüştü, yine İspanyol kıyafetleri giyinmiş, kasabadaki eski bir meyhaneden çıkıyordu. Tom, Huck'a bu meyhaneyi gözetleyeceğine söz verdirtmişti. Becky'nin piknik gecesi, Huck nöbet yerinde oturuyordu. Ansızın bir ses duydu. Meyhanenin arka kapısı yavaşça kapandı. İki adam hızla Huck'ın yanından geçtiler. Huck peşlerine takıldı ve çıplak ayaklarıyla onları bir kedi gibi sessizce takip etti. Adamlar sokak aralarından geçip en sonunda tepeye tırmandılar. Biraz sonra Dul Bayan Douglas'ın bahçe kapısına varmışlardı.

"İçeride ışık yanıyor," dedi Kızılderili Joe. "Belki de kadının misafirleri vardır."

Huckleberry'nin yüreği buz kesildi. Demek ki “intikam” işi buydu. Belki de kadını öldüreceklerdi.

Öbür adam, Joe'ya, “Belki de bu işten vazgeçsek iyi olur,” dedi.

“Başka şansım olmayacak,” dedi Melez Kızılderili. “Kocası sulh yargıcıydı ve sadece etrafta başıboş dolaştığım için beni hapse atmıştı. Bütün kasabanın gözü önünde beni kırbaçlatmıştı. Sonra öldü, ama ben karısını haklayarak öcümü alacağım.”

“Ah, onu öldürme! Bunu yapma,” diye haykırdı arkadaşı.

“Öldürmek mi? Adam yaşıyor olsa, onu öldürürdüm, ama karısını değil. Hayır, kadını yalnızca biraz çirkinleştireceğim. Yüzünü doğrayıp kulaklarını keseceğim.”

“Öyleyse, bu işi çabucak halledelim. Tir tir titriyorum.”

“Evde misafirleri varken mi? Hayır, acelemiz yok. Işıklar sönene kadar bekleyeceğiz.”

Huck bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, bir adım daha. Üstüne bastığı bir dal kırıldı. Nefesini tuttu. Hiç ses çıkmadı. Döndü ve tepenin

aşağısındaki ilk eve ulaşana kadar çabucak patikadan indi.

Evin kapısını vurarak “Beni içeri alın... çabuk!” diye bağırdı.

“Sen kimsin?” diye sordu ev sahibi.

“Huckleberry Finn. Beni içeri alın, çabuk. Size anlatacağım çok kötü bir şey var.”

Birkaç dakika sonra evin sahibi olan adam ve oğulları gizlice patikadan yukarı, dul kadının evine doğru çıktılar. Huck bir kayanın arkasına saklandı. Sonra, bir silah patladı. Biri bağırdı. Huck elinden geldiğince çabuk tepeden aşağı kaçtı. Ertesi sabah tekrar aynı evin kapısını çaldı.

Bay Jones, “İçeri gel, evlat. Kahvaltı birazdan hazır olur,” dedi.

“Neler olduğunu öğrenmek için geldim,” dedi Huck. “Öldüler mi?”

“Hayır. Onlara ateş ettik, ama hızla kaçtılar ve ormana girip gözden kayboldular. Şerif bu sabah onları aramaya çıktı. Sen bu adamları neden takip ettin, delikanlı?”

Huck, “Şey, dün gece uyuyamadığım için sokaklarda aylak aylak dolaşıyordum,” diye yalan söyledi. “Bu adamların sinsi sinsi dolaştıklarını gördüm. Neyin peşinde olduklarını görmek istedim. Sonra İspanyol’un, dul kadının yüzünü kulaklarını keseceğini söylediğini duydum.”

Bay Jones, Huck’ın gerçekleri gizlediğini tahmin ederek, “Sen bu İspanyol’la ilgili bir şey biliyorsun ve söylemek istemiyorsun, değil mi, evlat?” dedi. “Bana güven. Yardım etmek istiyorum.”

“O İspanyol değil,” diye haykırdı Huck. “O Kızılderili Joe.”

Ertesi sabah kilisede herkes Dul Bayan Douglas’ın nasıl kurtarıldığını konuşuyordu. Vaazdan sonra, Bayan Thatcher, Bayan Harper’ın yanına gitti.

“Kızım Becky bugün de sizde mi kalacak?” dedi.

“Becky mi?”

“Evet, dün gece sizde kalmadı mı?”

“Hayır.”

O sırada Polly Teyze gelip, “Günaydın, Bayan Harper,” dedi. “Bu sabah bir oğlan çocuğunun kayıp olduğunu fark ettim, ama sanırım, bütün gece Joe’yla birlikte sizde kaldı, değil mi? Kiliseye gelmediği için ondan sorulacak bir hesabım var.”

“Bizde kalmadı,” dedi Bayan Harper. “Joe, Tom’u en son ne zaman gördün?”

Joe kesin bir şey hatırlayamadı. Çocuklardan hiçbiri Tom ve Becky’nin piknikten dönerken teknede olup olmadığını bilmiyordu. Belki de hâlâ

mağaradaydılar! Kasaba çanları çalmaya başladı. İki yüz adam mağaraya doğru yola çıkarak tepenin ve nehrin aşağısına indiler. Mağaranın, kimsenin görmediği kısımlarını gece boyunca aradılar. Bir kayanın üzerine “Becky ve Tom” adlarının kazınmış olduğunu gördüler, ama kayıp çocukların izine rastlamadılar.

Becky ve Tom, diğer çocuklarla oyunlar oynarken mağaranın karanlık yollarında dolaşmışlardı. Sonra duvarlara kazınmış isimleri okuyarak bir boğazdan aşağı doğru ilerlemişlerdi. Duvara kendi adlarını da kazımışlar ve yürümeye devam etmişlerdi. Ufak bir şelalenin kenarından güçlükle geçmişler ve oradan aşağı inen doğal basamaklar bulmuşlardı. Aşağı indiklerinde yüzlerce yarasa uçarak üstlerinden geçti. Bir yarasanın kanadı Becky’nin mumuna çarpıp söndürünce, Tom Becky’nin elini tuttu. Oradan kurtulmak için koşarak yeni bir geçide girdiler. Biraz sonra, küçük bir göl buldular ve dinlenmek için oturdular.

“Uzun süredir diğer çocukların sesini duymuyoruz,” dedi Becky.

“Aşağı indik. Buradan onları duyamayız.”

“Sanırım, geri dönsek iyi olur, Tom. Yolu bulabilecek misin?”

“Sanırım, bulabilirim. Ama eğer yarasalar mumlarımızı söndürürlerse, gerçekten zor bir durumda kalırız. Başka bir yoldan dönmeyi deneyelim.”

“Ah, umarım, kaybolmayız.” Çocuklar karşılarına çıkan her açık alana bakarak patikadan yukarı doğru çıkmaya başladılar.

“Burası değil, ama biraz sonra oraya varacağız,” dedi Tom neşeyle. Aslında artık canı sıkılmaya başlıyordu.

“Ah, Tom, öbür yoldan dönelim. Yarasaları boş ver.”

Tom adımlarını takip ederek geri doğru gitmeye başladı. Ama biraz sonra yılgınlık içinde durdu.

“Hiç işaret bırakmadın mı, Tom?”

“Ne kadar da aptalım, Becky. Geri döneceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Yolu bulamıyorum.”

“Kaybolduk! Kaybolduk! Ah, Tom, neden öbür çocukların yanından ayrıldık ki? Bu korkunç yerden hiçbir zaman çıkamayacağız.”

Becky yere çöküp ağlamaya başladı. Bir süre sonra, tekrar kalktı ve umutsuzca el ele tutuşup dolaşmaya devam ettiler. En sonunda bir tatlı su pınarı buldular ve dinlenmek için oturdular. Tom cebinden bir parça kek çıkardı. Yanlarında yiyecek olarak bir tek bu vardı.

“Burada kalmak zorundayız, Becky, çünkü burada içme suyu var. Bu da son mum,” dedi Tom.

“Yokluğumuzu fark edip bizi aramaya geleceklerdir, değil mi?” diye sordu Becky.

“Sanırım, şu anda bunu yapıyorlardır.”

Oturdular ve mumun yavaş yavaş erimesini, sonra da sönmesini izlediler. Her yere karanlık çöktü. Saatler geçti. Karınları çok açtı. Tom, en sonunda aklına gelen bir şeyi denemeye karar verdi. Cebinden bir uçurtma ipi çıkardı ve bunu bir kayaya bağladı. İpin ucunu tutarak Becky’yle birlikte bir geçitten yürümeye başladılar ve yürüdükleri sürece ipi çözdüler. Tom çukurlara düşmemeleri için diz çökmüş, eliyle yerleri yoklayarak ilerliyordu. Birdenbire, yirmi metreden daha az bir uzaklıktaki bir kayanın arkasından mum tutan bir el göründü. Tom bir çığlık atıp şaşkınlıktan donakaldı; Kızılderili Joe’ydu bu. Melez adam da şaşırmıştı, arkasını dönüp öbür yöne doğru kaçtı.

Tom, Becky’ye ne gördüğünü söylemedi. Emekleyerek pınarın yanına geri döndüler ve uyuyakaldılar. Saatler sonra, açlıktan mideleri kazınarak uyandılar. Becky çok halsizdi. Tom, uçurtma ipini de alarak mağarayı tek başına dolaşmaya devam etti. Dışarı çıkmak için tek umutları buydu. İki patikayı takip etti, ama her seferinde pınara geri döndü. Sonra ipin gittiği yere kadar üçüncü bir yolu denedi.

Tom tam geri dönmek üzereydi ki uzakta gün ışığına benzer bir nokta gördü. İpi bıraktı ve güçlükle oraya doğru ilerledi. Çok geçmeden, kafasını küçük bir delikten dışarı uzattı. Önünde Mississippi Irmağı uzanıyordu! Tekrar Becky’nin yanına döndü. El yordamıyla deliğe gittiler ve en sonunda gün ışığına çıktılar.

Biraz sonra, küçük bir kayıkla nehirden geçen iki adam gördüler. Adamlar çocuklara yiyecek verip onları köye götürdü. Çanlar çalarak herkese müjdeyi verdi. “Bulundular! Bulundular!” Bu, kasabanın o güne kadar yaşadığı en mutlu gündü.

İki hafta sonra, dinlenip kendine gelen Tom, Becky’yi görmek için evlerine gitti. Becky’nin babası onu kapıda karşıladı.

“Bir daha o mağarada kimse kaybolmayacak, Tom.”

“Neden, Yargıç Thatcher?”

“Çünkü siz bulunduktan sonra mağaranın girişini demir bir kapıyla kapattırdım. Anahtar bir tek bende var.”

Tom tebeşir gibi bembeyaz kesildi.

“Sorun ne, evlat? Biri su getirsin!”

Tom, yüzüne biraz su vurulduktan sonra nefes nefese, “Kızılderili Joe!” dedi. “O hâlâ mağarada!”

SONUNDA

DEFİNEYİ BULUYORLAR

Birkaç dakika sonra, bir düzine adam mağaraya gitmek üzere yola çıkmıştı. Tom da Yargıç Thatcher'la birlikte gitti. Mağaranın kapısındaki kilidi açtılar. Hemen içeride, Kızılderili Joe'nun cesedi yatıyordu. Tom, artık korkmasına gerek kalmadığı için mutluydu, ama adam için üzülmüştü. Kim bilir ne kadar acı çekmişti! Melez Kızılderili, mağaranın ağzına yakın bir yere gömüldü. Arkadaşının cesedi ise nehirde bulundu.

Ertesi sabah, Tom, Huckleberry Finn'i görmeye gitti. Huck ateşli bir hastalık geçirmiş ve Dul Bayan Douglas ona bakmak için Huck'ı evine almıştı.

Huck üzüntüyle, "Parayı bulamadın, değil mi, Tom?" dedi.

"Huck, para mağarada. Bunu biliyorum. Onu çıkarmak için benimle mağaraya gelir misin?"

"Elbette. Yola işaret bırakırız ve böylece bu sefer kaybolmayız. Definenin orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Göreceksin. Yakın bir zamanda yola çıkacak kadar iyileştin mi?"

“Eh, çok hastaydım. Bir milden daha fazla yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

“Benden başka kimsenin bilmediği kestirme bir yol var. Küçük bir kayıkla oraya gidebiliriz. Define sandığını çeke çeke kendim de getirebilirim.”

“Öyleyse, hemen gidelim.”

“Tamam. Ben gidip yiyecek, uçurtma ipi ve mum alayım.”

Çocuklar kayıkla nehrin aşağısına gittiler. Tom ve Becky’nin mağaradan çıktığı delik, çalılıkların arasında gizliydi.

“İşte burası, Huck. Ama bundan kimseye söz etme. Joe Harper ve Ben Rogers’tan başka kimseye söylemeyeceğiz. Birlikte bir soyguncular çetesi kurabiliriz.”

“Korsan olmaktan daha iyi.”

“Eh, en azından eve daha yakın oluyorsun.”

Çocuklar delikten geçerek mağaraya girdiler ve sürünerek tünelin sonuna gittiler. Uçurtma iplerini bir kayaya bağladılar ve pınara gelene kadar yürüdüler. Tom’un sırtından bir ürperti geçti. Oraya başka bir ip daha bağladılar ve Tom’un Kızılderili Joe’yu gördüğü yere kadar gittiler. Önlerinde aşağı doğru inen dik bir bayır vardı.

Tom büyük bir kayayı işaret ederek, “Şuna bak, Huck!” diye bağırdı.

“Bu bir haç. Hadi, buradan çıkalım,” dedi Huck.

“Ne? Defineyi burada mı bırakalım?”

“Evet, bırakalım. Kızılderili Joe’nun hayaleti burada dolaşıyor. Bunu hissedebiliyorum.”

“Hayaletler bir haçın olduğu yere gelir mi?”

“Orası öyle. Gelmez. Bunu düşünmemiştim,” dedi Huck.

Tom, tepenin yan tarafına ayak izleri bırakarak önden gitti. Kızılderili Joe’nun battaniyelerini buldular, ama ortada define falan yoktu. Çocuklar mutsuzluk içinde bir kenara oturdular.

Tom bir süre sonra, “Bak, Huck,” dedi. “Kayanın bu tarafında bazı ayak izleri var, ama öbür tarafta yok. Bahse girerim, para burada gömülüdür. Ben burayı kazacağım.” On santim kazdıktan sonra bıçağı bir tahtaya çarptı. “Hey, şunu gördün mü?”

Sonra daha da hızlı kazmaya başladılar. Biraz sonra kayanın dibindeki büyükçe başka bir mağarayı gizleyen tahtaları kaldırmışlardı. Tom, mumu eline alarak aşağı indi.

“Baksana, Huck, burada!”

Define sandığı bir kayanın üzerinde duruyordu.

“Zengin olduk! Zengin olduk!”

“Bu, gerçek olamayacak kadar güzel. Hadi, oyalanmayalım. Bakalım, sandığı kaldırabilecek miyim?”

Sandık çok ağırdı, ama çocuklar hazırlıklı gelmişlerdi. Paraları içlerine doldurabilecekleri küçük torbalar getirmişlerdi. Az sonra da içi para dolu torbaları çekerek bayırdan yukarı çıkardılar, mağaranın yollarından geçirerek dışarı, kayığın durduğu yere ulaştılar. Yemek yedikten sonra, kürek çekerek köye gittiler. Tom parayı taşımak için bir el arabası aşırdı. Torbaları ormana gömmeyi planlıyorlardı. Tam bu sırada yakınlarında birtakım sesler duydular.

“Hey, kim bunlar?”

“Tom Sawyer ve Huckleberry Finn.”

Dul Bayan Douglas’ın kurtarılmasına yardım eden Bay Jones, “Güzel! Benimle gelin, çocuklar. Herkesi bekletiyorsunuz,” dedi.

“Biz bir şey yapmadık!” diye bağırdı Huck.

Bay Jones’un arkadaşı gülerek, “Biliyorum, evlat,” dedi. “Çabuk olun. Çabuk olun.”

Çocukları dul kadının evine götürdü. Polly Teyze, Sid ve Mary’nin yanı sıra köyün bütün önemli insanları da içerideydi. Tom’un Teyzesi çocukların toz toprak içindeki yüzlerini ve giysilerini görünce utancından kızardı. Dul Bayan Douglas onları yukarı, yeni giysilerin beklediği bir yatak odasına çıkardı.

“Şimdi yıkanıp giyinin,” dedi. “Hazır olduğunuzda aşağı inin.”

“Tom, bu pencere yüksek değil,” diye fısıldadı Huck. “Hadi, atlayalım.”

“Ne için?”

“Ben bu kadar kalabalığa alışık değilim. Oraya gitmeyeceğim.”

“Ah, bunda korkacak bir şey yok. Ben seninle ilgilenirim,” dedi Tom.

Çocuklar biraz sonra aşağı indiler ve masaya oturup diğerlerine katıldılar. Yemekten sonra, Bay Jones, Dul Bayan’ın kurtarılmasında Huck’ın gösterdiği cesaretle ilgili bir konuşma yaptı. Bayan Douglas, Huck’a ne kadar teşekkür etse az olduğunu ve Huck’ı bundan böyle yanına alacağını söyledi. Büyüdüğü zaman da bir iş kurması için ona para verecekti.

Tom birdenbire, “Ama Huck’ın paraya ihtiyacı yok,” dedi. “O zengin zaten!”

Garip bir sessizlik oldu. Herkes nazikçe gülümsedi.

“Belki inanmıyorsunuz, ama bir sürü parası var. Şimdi, size göstereceğim.” Tom dışarı koştu.

Polly Teyze, “Bu çocuğun nesi var gene acaba,” diye sızlandı. “Neler karıştırdığını hiçbir zaman bilemiyorum.”

Tom para torbalarını çeke çeke içeri girdi.

“İşte. Ben size ne söyledim? Yarısı Huck’ın, yarısı benim.”

Bunun üzerine herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Tom gururla, Huckleberry’yle birlikte defineyi nasıl bulduklarını anlattı. Para sayıldı: 12 bin dolardı. Orada bulunanlar daha önce hiç bu kadar parayı bir arada görmemişti.

Yargıç Thatcher çocukların parayı bankaya yatırmasına yardım etti. İkisine de her gün diledikleri gibi harcamaları için birer dolar veriliyordu; bu, o günlerde büyük bir paraydı. Huck, artık Dul Bayan Douglas’la yaşıyordu. Her gün yıkanıyor ve temiz giysiler giyiyor, çarşaflı bir yatakta uyuyordu. Çatal ve bıçakla yemek yiyordu ve biraz da okuma yazma öğrenmişti. Bütün bunlar aslında çok sıkıyordu onu. En sonunda bir gün otların arasında yatıp özgürce yaşamak için evden kaçtı. Üç gün sonra, Tom onu eski paçavralarını giymiş, keyifle piposunu tüttürürken buldu.

Huck, “Zengin olmak sanıldığı kadar güzel bir şey değilmiş,” diye homurdandı. “Dul Bayan bana iyi davranıyor, ama ben öyle yaşamaya, bir yerlere bağlı olmaya katlanamıyorum. Geri dönmeyeceğim.”

“Bana bak, Huck,” dedi Tom. “Joe ve Ben ile birlikte bir soyguncular çetesi kuruyoruz. Saygın biri olmadığın sürece seni aramıza alamayız. Yoksa, senin yüzünden herkes bize burun kıvıracaktır.”

“Öyle mi diyorsun, Tom? O zaman bırak da korsan olayım.”

“Bu farklı. Yalnızca birinci sınıf insanlar soyguncu olabilir.”

Huck iç geçirerek, “Eh, tamam,” dedi. “Eğer çetenizin bir üyesi olabileceksem, dul kadının evine döner bir bakarım, bakalım dayanabiliyor muyum diye.”

“Tamam Huck oldu. Ben de dul kadına rica ederim. Seni biraz daha özgür bırakır.”